Στην υπόθεση 234/82

FERRIERE DI ROÈ VOLCIANO SPA, με έδρα το 25077 Roè Volciano, Via Garibaldi 24, επαρχία Brescia, εκπροσωπούμενη νομίμως από τον πρόεδρό της, γεωμέτρη Renato Zerbio, με πληρεξούσιο δικηγόρο τον Fambrizio Massoni και με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο το δικηγόρο Elvinger, 15, Côte d'Eich,

προσφεύγουσα,

κατά

ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ, εκπροσωπούμενης από τον Sergio Fabro, μέλος της νομικής της υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λοξεμβούργο τον Oreste Montalto, μέλος της νομικής της υπηρεσίας, κτίριο Jean Monnet, Kirchberg, Λουξεμβούργο,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο προσφυγή ακύρωσης της απόφασης της 13ης Αυγούστου 1982, με την οποία η Επιτροπή επέβαλε στην προσφεύγουσα πρόστιμο 75 900 ECU, για υπέρβαση κατά 1 012 τόνους της ποσόστωσης παραγωγής που της είχε χορηγηθεί για το τρίμηνο του έτους 1981 για τα προϊόντα της κατηγορίας V και VI (ράβδοι οπλισμού σκυροδέματος κυκλικής διατομής και εμπορικοί χάλυβες) βάσει των άρθρων 9 και 12 της απόφασης 1831/81/ΕΚΑΧ της Επιτροπής, της 24ης Ιουνίου 1981,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα)

συγκείμενο από τους: Y. Galmot, πρόεδρο τμήματος, P. Pescatore, Mackenzie Stuart, O. Due και U. Everling, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: G. Reischl
γραμματέας: H. A. Rühl, κύριος υπάλληλος διοίκησης

εκδίδει την ακόλουθη

3922

ΑΠΟΦΑΣΗ

Περιστατικά

Τα πραγματικά περιστατικά της υπόθεσης, η εξέλιξη της διαδικασίας, τα αιτήματα, οι ισχυρισμοί και τα επιχειρήματα των διαδίκων συνοψίζονται ως εξής:

I — Περιστατικά και έγγραφη διαδικασία

Α — Ιστορικό

α) Οι εφαρμοστέες διατάξεις

Κατά το τρίτο τρίμηνο του έτους 1980, η Επιτροπή, κρίνοντας ότι η ευρωπαϊκή βιομηχανία σιδήρου και χάλυβα βρισκόταν, κατά την έννοια του άρθρου 58 της συνθήκης ΕΚΑΧ, σε κατάσταση έκδηλης κρίσης και ότι τα μέτρα έμμεσης δράσης που διέθετε αποδείχτηκαν ατελέσφορα ή ανεπαρκή για την αντιμετώπισή της, προκειμένου να αποκαταστήσει την ισορροπία μεταξύ της προσφοράς και ζήτησης, έκρινε ότι έπρεπε να επέμβει άμεσα και κατά τρόπο υποχρεωτικό στην παραγωγή.

Κατά συνέπεια, με την απόφαση 2794/80, της 31ης Οκτωβρίου 1980 (JO L 291, σ. 1), θέσπισε, για τις κοινοτικές επιχειρήσεις της βιομηχανίας σιδήρου και χάλυβα, σύστημα ποσοστώσεων παραγωγής χάλυβα εφαρμοστέο για το τέταρτο τρίμηνο του 1980 και για το δύο πρώτα τρίμηνα του 1981.

Η ζήτηση για τα κυριότερα προϊόντα σιδήρου και χάλυβα εξακολούθησε εντούτοις να υποχωρεί και η μικρή αύξηση τιμών αποδείχτηκε ανεπαρκής, αν ληφθούν υπόψη οι οικονομικές επιβαρύνσεις των επιχειρήσεων.

Έτσι, κατά τα μέσα του έτους 1981, φάνηκε ότι η ευρωπαϊκή βιομηχανία σιδήρου και χάλυβα βρισκόταν πάντα σε περίοδο έκδηλης κρίσης και ότι η πραγματοποίηση των σκοπών που αναφέρονται στο άρθρο 3 της συνθήκης ΕΚΑΧ διέτρεχε σοβαρό κίνδυνο.

Επομένως, η Επιτροπή, με την απόφαση 1831/81, της 24ης Ιουνίου 1981 (ΕΕ L 180, σ. 1), θέσπισε σύστημα επιτήρησης και νέο σύστημα ποσοστώσεων της παραγωγής ορισμένων προϊόντων για τις επιχειρήσεις της βιομηχανίας σιδήρου και χάλυβα, εφαρμοστέου, βάσει του άρθρου 16 της εν λόγω απόφασης, κατά την περίοδο από την 1η Ιουλίου 1981 μέχρι την 30ή Ιουνίου 1982.

Το άρθρο 9 της απόφασης αυτής ορίζει ότι η Επιτροπή καθορίζει σε τριμηνιαία βάση τα ποσοστά μείωσης για τον καθορισμό των ποσοστώσεων παραγωγής και του τμήματος των ποσοστώσεων αυτών που είναι δυνατό να διατεθεί στην κοινή αγορά.

Επίσης, η Επιτροπή ανακοινώνει σε κάθε επιχείρηση την παραγωγή και τις ποσότητες αναφοράς, καθώς και τις ποσοστώσεις της παραγωγής και το τμήμα των ποσοστώσεων που είναι δυνατό να διατεθεί στην κοινή αγορά.

Το άρθρο 11 της απόφασης αυτής ορίζει, στην παράγραφο 2, ότι για τις επιχειρήσεις των οποίων η παραγωγή εμπίπτει σε μία μόνο κατηγορία επιτρέπεται, στα όρια της ποσόστωσης παραγωγής, η κατά 3 % υπέρβαση του τμήματος της ποσόστωσης παραγωγής τους που μπορεί να διατεθεί στην κοινή αγορά και, στην παράγραφο 3, ότι οι επιχειρήσεις που δεν έχουν εξαντλήσει τις ποσοστώσεις παραγωγής τους ή το τμήμα ποσοστώσεών τους, που μπορεί να διατεθεί στην κοινή αγορά,

έχουν τη δυνατότητα να τις μεταφέρουν, για την ίδια κατηγορία προϊόντος, στο επόμενο τρίμηνο, μέχρι ποσοστού 5 % των ποσοστώσεών τους ή του τμήματος των ποσοστώσεων, αντίστοιχα.

Το άρθρο 12 της εν λόγω απόφασης ορίζει ότι επιβάλλεται κατά κανόνα πρόστιμο 75 ECU ανά τόνο υπέρβασης στις επιχειρήσεις που υπερβαίνουν τις ποσοστώσεις παραγωγής τους ή το τμήμα των ποσοστώσεων αυτών που είναι δυνατό να διατεθεί στην κοινή αγορά.

Εξάλλου, τα άρθρα 13 και 14 της απόφασης 1831/81/ΕΚΑΧ επιτρέπουν στην Επιτροπή να προβαίνει σε προσαρμογή της παραγωγής αναφοράς, όταν η επιχείρηση έθεσε σε λειτουργία νέες σειρές ελάστρων, κατόπιν προγράμματος επενδύσεων που δηλώθηκε προσηκόντως, επί του οποίου η Επιτροπή δεν διατύπωσε αρνητική γνώμη ή αν, λόγω της έκτασης των επιβαλλόμενων ποσοστών μείωσης για ένα τρίμηνο, το σύστημα ποσοστώσεων δημιουργεί εξαιρετικές δυσκολίες. Για να μπορεί να αξιώσει το πλεονέκτημα των μέτρων αυτών, η ενδιαφερόμενη επιχείρηση οφείλει να υποβάλει σχετική αίτηση.

Τέλος, το άρθρο 15 διευκρινίζει ότι αν «η Επιτροπή ... διαπιστώσει ότι ορισμένες επιχειρήσεις έχουν τροποποιήσει τις συνηθισμένες παραδόσεις τους σε σημείο που να μην είναι πλέον δυνατός ο επαρκής εφοδιασμός των ενεργούντων τη μεταποίηση που εξαρτώνται από τις τελευταίες, λαμβάνει τα αναγκαία μέτρα για την αντιμετώπιση της καταστάσεως».

6) Η κατάσταση της εταιρείας Ferriere di Roè Volciano κατά το τρίτο τρίμηνο 1981

Κατά το τρίμηνο αυτό, η Επιτροπή καθόρισε για την προσφεύγουσα επιχείρηση ποσόστωση παραγωγής 12 729 τόνους χάλυβα για τα προϊόντα των κατηγοριών V και VI. Διαπιστώθηκε ότι η προσφεύγουσα έχει υπερβεί κατά 1 012 τόνους την ποσόστωση παραγωγής που της χορηγήθηκε.

Κατόπιν αυτού, με την από 13 Αυγούστου 1982 απόφαση, η Επιτροπή επέβαλε στην εταιρεία Ferriere di Roè Volciano SpA πρόστιμο 75 900 ECU.

Β — Έγγραφη διαδικασία

Η εταιρεία Ferriere di Roè Volciano SpA άσκησε, στις 17 Σεπτεμβρίου 1982, προσφυγή ακύρωσης της από 13 Αυγούστου 1982 απόφασης της Επιτροπής.

Η έγγραφη διαδικασία εξελίχθηκε κανονικά.

Μετά από έκθεση του εισηγητή δικαστή και ακρόαση του γενικού εισαγγελέα, το Δικαστήριο αποφάσισε την έναρξη της προφορικής διαδικασίας χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων. Πάντως, το Δικαστήριο αποφάσισε να καλέσει τους διαδίκους να απαντήσουν, πριν από την προφορική διαδικασία, στα ακόλουθα ερωτήματα:

Α — Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων καλείται να απαντήσει γραπτώς πριν από την 1η Μαΐου 1983 στα ακόλουθα ερωτήματα:

α) Πληροφορίες γενικής φύσης

1. Η Επιτροπή καλείται να προσκομίσει τις ανακοινώσεις της προς την επιχείρηση Ferriere di Roè Volciano SpA, με τις οποίες καθόρισε για την τελευταία αυτή επιχείρηση τις ποσοστώσεις παραγωγής από το τέταρτο τρίμηνο 1980 μέχρι το τέταρτο τρίμηνο 1981.

2. Η Επιτροπή καλείται να προσκομίσει της δηλώσεις που έλαβε από την επιχείρηση και που αναφέρονται στην παραγωγή προϊόντων προερχόμενων από έλαση κατά τα ίδια αυτά τρίμηνα ή, ελλείψει δηλώσεων, όλες τις πληροφορίες που αφορούν την παραγωγή χάλυβα της επιχείρησης

αυτής, κατά την εξεταζόμενη περίοδο, των οποίων η Επιτροπή είχε τη δυνατότητα να λάβει γνώση.

β) Επί της αρχής της παράβασης

3. Ποιες συνέπειες συνάγει η Επιτροπή, ενόψει του συστήματος ποσοστώσεων παραγωγής και της ίδιας της αρχής της παράβασης, από το γεγονός ότι η προσφεύγουσα επιχείρηση ισχυρίζεται ότι είναι η μόνη ιταλική επιχείρηση μεταποίησης προϊόντων σιδήρου και χάλυβα που λειτουργεί αποκλειστικά για λογαριασμό τρίτων και, για το λόγο αυτό, αντιμετώπισε ιδιαίτερες δυσκολίες; Ειδικότερα, η Επιτροπή θεωρεί ότι οι διατάξεις του άρθρου 15 της απόφασης 1831/81/ΕΚΑΧ μπορούσαν να εφαρμοστούν στην προκειμένη περίπτωση;

4. Η Επιτροπή καλείται να απαντήσει κατά τρόπο ακριβή στον ισχυρισμό που η προσφεύγουσα αρύεται από την εφαρμογή των παραγράφων 2 και 3 του άρθρου 11 της απόφασης 1831/81/ΕΚΑΧ (ανοχή υπέρβασης κατά 3 % για τις μονοπαραγωγικές επιχειρήσεις και ευχέρεια μεταφοράς των ποσοστώσεων μέχρι ποσοστού 5 % για τις επιχειρήσεις που δεν έχουν εξαντλήσει τις ποσοστώσεις τους παραγωγής).

γ) Επί της εφαρμογής των προσαρμογών που προβλέπονται από τις διατάξεις της απόφασης 1831/81/ΕΚΑΧ της 24ης Ιουνίου 1981

5. Η προσφεύγουσα εταιρεία υπέβαλε στην Επιτροπή αίτηση με την οποία ζήτησε την εφαρμογή των διατάξεων των άρθρων 13 και 14 της εν λόγω απόφασης (προσαρμογή της παραγωγής αναφοράς κατόπιν προγράμματος επενδύσεων που δηλώθηκε προσηκόντως ή λόγω εξαιρετικών δυσκολιών που αντιμετωπίζει η επιχείρηση);

δ) Επί του τρόπου υπολογισμού του προστίμου

6. Το άρθρο 12 της απόφασης 1831/81/ΕΚΑΚ ορίζει ότι το πρόστιμο ανέρχεται, κατά γενικό κανόνα σε 75 ECU ανά τόνο υπέρβασης συνήθους χάλυβα. Υπάρχει πρακτική της Επιτροπής που συνίσταται στην προσαρμογή του ύψους του προστίμου ανάλογα με τις «δυνατότητες συνεισφοράς» της επιχείρησης και ειδικότερα με τις εξαιρετικές δυσκολίες που μπορεί να αντιμετωπίζει;

7. Η Επιτροπή καλείται να απαντήσει στα αιτήματα της προσφεύγουσας εταιρείας που αναφέρονται στον τρόπο υπολογισμού του προστίμου και κυρίως στα ακόλουθα σημεία:

— ο τρόπος υπολογισμού του προστίμου είναι ο ίδιος για τους παραγωγούς χάλυβα και για τους επιχειρηματίες που προβαίνουν μόνο σε μεταποιήσεις;

— στην τελευταία αυτή περίπτωση η Επιτροπή ερμηνεύει το άρθρο 58 της συνθήκης ΕΚΑΧ ως περιορίζον το ύψος του προστίμου στην προστιθέμενη από τη μεταποίηση αξία;

— η Επιτροπή είναι σε θέση να λάβει σαφή θέση στα αιτήματα της εταιρείας που αποβλέπουν στη μείωση του προστίμου από 75 900 ECU σε 57 684 ECU.

— ειδικότερα, η Επιτροπή καλείται να απαντήσει με ακρίβεια στην από 5 Οκτωβρίου 1982 επιστολή της επιχείρησης, η οποία της ελήφθη το αργότερο στις 18 Φεβρουαρίου 1983.

Β — Η προσφεύγουσα καλείται να απαντήσει γραπτώς, πριν από την 1η Μαΐου 1983, στα ακόλουθα ερωτήματα:

α) Πληροφορίες γενικής φύσης

1. Η προσφεύγουσα εταιρεία καλείται να διευκρινίσει, επισυνάπτοντας όλα τα δικαιολογητικά έγγραφα, την ακριβή φύση

της δραστηριότητάς της, ειδικότερα για το τρίτο τρίμηνο 1981, αναλύοντας, ενδεχομένως, τη δραστηριότητά της κατά τομείς (παραγωγή, μεταποίηση ...).

2. Η εταιρεία καλείται να διευκρινίσει για κάθε μήνα του 1980 την ποσότητα της παραγωγής της που υπάγεται στις κατηγορίες V και VI (ράβδοι οπλισμού σκυροδέματος κυκλικής διατομής και εμπορικοί χάλυβες).

3. Η εταιρεία Ferriere San Carlo SpA και η εταιρεία Ferriere di Roè Volciano SpA είναι πλήρως ξεχωριστές ή υπάρχουν μεταξύ τους οικονομικές ή χρηματοδοτικές σχέσεις;

β) Επί της αρχής της παράβασης

4. Η εταιρεία καλείται να προσκομίσει όλα τα δικαιολογητικά έγγραφα προς στήριξη του ισχυρισμού της ότι με την προσβαλλομένη απόφαση έγινε εσφαλμένη εφαρμογή των παραγράφων 2 και 3 του άρθρου 11 της απόφασης 1831/81/ΕΚΑΧ.

5. Η εταιρεία υπέβαλε στην Επιτροπή αίτηση με την οποία ζήτησε την εφαρμογή των διατάξεων του άρθρου 5 της απόφασης 1831/81/ΕΚΑΧ;

γ) Επί της εφαρμογής των προσαρμογών που προβλέπονται με την απόφαση 1831/81/ΕΚΑΧ

6. Η εταιρεία υπέβαλε προς την Επιτροπή αίτηση με την οποία ζήτησε την εφαρμογή των άρθρων 13 και 14 της απόφασης 1831/81/ΕΚΑΧ;

δ) Επί του τρόπου υπολογισμού του προστίμου

7. Η εταιρεία καλείται να προσκομίσει όλα τα αναγκαία στοιχεία που επιτρέπουν να υπολογιστεί η προστιθέμενη αξία (ανά τόνο), που προκύπτει για τα προϊόντα τα προελθόντα από έλαση με τις μεταποιητικές της δραστηριότητες κατά το τρίτο τρίμηνο του 1981.

8. Η εταιρεία καλείται να προσκομίσει όλα τα αναγκαία στοιχεία που επιτρέπουν να αιτιολογηθεί με ακρίβεια ο ισχυρισμός της ότι η πληρωμή του προστίμου θα είχε γι' αυτήν σοβαρές συνέπειες, όπως παύση των πληρωμών, κατάθεση του ισολογισμού ...

Με διάταξη της 9ης Μαρτίου 1983, το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογή του άρθρου 95, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού διαδικασίας, αποφάσισε να αναθέσει την εκδίκαση της υπόθεσης στο πέμπτο τμήμα.

II — Αιτήματα των διαδίκων

Η *προσφεύγουσα* ζητεί από το Δικαστήριο:

α) κυρίως:

— να αποφανθεί ότι η προσφεύγουσα δεν οφείλει το πρόστιμο που της επιβλήθηκε με την απόφαση της 13ης Αυγούστου 1982·

β) επικουρικώς:

— στην περίπτωση που το Δικαστήριο θα έκρινε ότι πρέπει να επιβληθεί πρόστιμο στην προσφεύγουσα, να μειώσει το ποσό του εν λόγω προστίμου, επαφιέμενη στην κρίση του Δικαστηρίου για τον καθορισμό του ποσού·

γ) να αποφανθεί κατά νόμο επί των δικαστικών εξόδων·

δ) με την ανταπάντησή της, η προσφεύγουσα ζητεί επιπλέον από το Δικαστήριο:

— να αποφανθεί ότι το επιτόκιο 1 % μηνιαίως είναι ικανοποιητικό για τα πρόστιμα που επιβλήθηκαν κατά το έτος 1982·

— να καταδικάσει την καθής στις δικαστικές δαπάνες και έξοδα.

Η *Επιτροπή* ζητεί από Δικαστήριο:

α) να απορρίψει την προσφυγή ως αβάσιμη·

β) να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

III — Ισχυρισμοί και επιχειρήματα των διαδίκων

Α — Επί των αιτημάτων της προσφεύγουσας εταιρείας σχετικά με την αρχή του προστίμου

1. Επί του ισχυρισμού που στηρίζεται στο ότι η προσβαλλόμενη απόφαση αντιβαίνει στις διατάξεις του άρθρου 14 της απόφασης 2794/80/ΕΚΑΧ και στις διατάξεις των άρθρων 3 και 4 της συνθήκης ΕΚΑΧ

α) Η *προσφεύγουσα* εταιρεία υποστηρίζει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση αντιβαίνει στις προαναφερόμενες διατάξεις και ότι τα οικονομικά βάρη που πρέπει να υποστεί, προς πληρωμή του επιβληθέντος προστίμου, συνεπάγονται παύση των πληρωμών, πράγμα που προφανώς αντιβαίνει στις διατάξεις του άρθρου 3 της Συνθήκης.

Με την ανταπάντησή της προσθέτει ότι, ενόψει των διατάξεων των άρθρων 3, στοιχείο α, και 4, στοιχείο 6, της συνθήκης ΕΚΑΧ, δεν είναι δυνατό να θεωρηθεί ότι έχει παραβεί το πνεύμα ή το γράμμα της συνθήκης, εφόσον δεν είχε ποτέ πρόσβαση στην αγορά και, επομένως, δεν ήταν δυνατό να προκαλέσει την ελάχιστη ζημία στις ανταγωνιστικές της επιχειρήσεις.

Επιπροσθέτως, θεωρεί ότι υπήρξε αντικείμενο δυσμενών διακρίσεων για το λόγο ότι ουδέποτε της χορηγήθηκαν ποσοστώσεις παράδοσης και ως εκ τούτου δεν είχε ποτέ πρόσβαση στην αγορά παρά τις επανειλημμένες αιτήσεις.

Διαπιστώνοντας ότι η κατάσταση αυτή έχει μεταβληθεί από τις 20 Νοεμβρίου 1982, η προσφεύγουσα εταιρεία θεωρεί ότι δεν έπρεπε να ασκήσει ανταγωγή προκειμένου να αποζημιωθεί αλλά ζητεί «να ληφθεί υπόψη η νομοταγής συμπεριφορά της και το πνεύμα αλληλεγγύης έναντι των ανταγωνιστών της που είναι εγκατεστημένοι στις χώρες μέλη της ΕΟΚ».

β) Η *Επιτροπή* αντικρούει την επιχειρηματολογία που προβάλλει η προσφεύγουσα.

Πρώτον, παρατηρεί ότι καμιά διευκρίνιση δεν έχει δοθεί προς στήριξη του ισχυρισμού ότι οι οικονομικές επιβαρύνσεις που πρέπει να υποστεί η προσφεύγουσα, προς πληρωμή του προστίμου, την οδηγούν σε κατάσταση παύσης των πληρωμών.

Δεύτερον, η Επιτροπή θεωρεί ότι είναι σαφές ότι το πρόστιμο που επιβλήθηκε δεν μπορεί να παραβαίνει το άρθρο 3 της συνθήκης, ακόμη και αν στην προκειμένη περίπτωση, μπορούσε να προκαλέσει παύση των πληρωμών.

Τρίτον, η Επιτροπή προβάλλει ότι το άρθρο 3 της συνθήκης ΕΚΑΧ είναι διάταξη που αποτελεί μέρος της γενικής περιγραφής των σκοπών της Κοινότητας, ότι είναι αδύνατο να επιδιώκεται συγχρόνως η πραγματοποίηση του συνόλου των σκοπών αυτών και ότι, κατά συνέπεια, εναπόκειται στην Επιτροπή να προβεί σε συνδυασμό και επιλογή μεταξύ των σκοπών, ιδίως σε περίοδο κρίσης.

Η απόφαση 1831/81 αποβλέπει στην αποκατάσταση της διαταραχθείσας ισορροπίας μεταξύ προσφοράς και ζήτησης των οικείων προϊόντων, πράγμα που αποτελεί προκαταρτική και αναγκαία προϋπόθεση στην πραγματοποίηση του συνόλου των άλλων σκοπών.

Από αυτό προκύπτει ότι το άρθρο 3 δεν απαγορεύει στην Επιτροπή να επιβάλλει τις κατάλληλες χρηματικές κυρώσεις κατά των επιχειρήσεων που δεν τηρούν τις αποφάσεις της.

2. Επί του ισχυρισμού που στηρίζεται στο ότι η προσβαλλόμενη απόφαση είναι παράνομη ως αντίθετη προς την αρχή της επιείκειας

α) Η *προσφεύγουσα* εταιρεία υποστηρίζει ότι είναι αντίθετο προς την πλέον στοιχειώδη επιείκεια μια μικρή επιχείρηση, της οποίας η αποδοτικότητα εξασφαλίζεται με υγιή διαχείριση, να τιμωρείται διότι κατά τη διάρκεια περιόδου 12 μηνών παρήγαγε και πώλησε ποσότητα εμπορευμάτων η

οποία δεν υπερβαίνει το σύνολο των ποσοστώσεων που της έχουν χορηγηθεί.

Με την ανταπάντησή της προσθέτει ότι αντιμετωπίζει σοβαρές δυσκολίες να εξασφαλίσει εγγύηση ενδεχόμενης πληρωμής του προστίμου των 75 900 ECU, αν ληφθεί υπόψη το μικρό εταιρικό της κεφάλαιο, το μέγεθος των χρεών της προς τις τράπεζες και τους προμηθευτές και το περιορισμένο ύψος των κερδών της. Πρόστιμο του ύψους αυτού θα υποχρέωνε τη μικρή αυτή επιχείρηση, διοτεχνικού χαρακτήρα, να κλείσει και να απολύσει το προσωπικό της.

6) *Η Επιτροπή* θεωρεί ότι, στην προκειμένη περίπτωση, το ύψος του προστίμου καθορίστηκε ανάλογα με τη σοβαρότητα της παράβασης και ότι κάθε υπέρβαση ποσοστώσεων πρέπει να τιμωρείται με πρόστιμο, το οποίο καθορίζεται σε σχέση με κάθε τόνο που παράγεται κατά παράβαση.

Είναι σαφές, κατά την Επιτροπή, ότι στο πλαίσιο του συστήματος προσοστώσεων παραγωγής χάλυβα, το μέγεθος της επιχείρησης δεν μπορεί να διαδραματίσει κανένα ρόλο και ότι λαμβάνεται υπόψη μόνον η σοβαρότητα της διαπραχθείσας παράβασης.

Έτσι, το πρόστιμο πρέπει να έχει χαρακτήρα ποινής και το γεγονός ότι η ποινή αυτή μπορεί να προκαλέσει, σε τελική ανάλυση, αποτελέσματα μη επιδιωκόμενα, όπως η παύση πληρωμών, δεν μπορεί να συνεπάγεται την τροποποίηση ενός δίκαιου και αναγκαίου συστήματος.

Δεύτερον, η Επιτροπή θεωρεί ότι, καίτοι η προσφεύγουσα εταιρεία αναφέρεται στην έννοια της επιείκειας, η αρχή αυτή δεν έχει εφαρμογή στην προκειμένη περίπτωση, εφόσον, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, η αρχή της επιείκειας έχει εφαρμογή μόνο στις περιπτώσεις νομικού κενού ή κενού στις νομοθετικές διατάξεις. πράγμα που δεν συμβαίνει στην παρούσα υπόθεση.

Τρίτον, η Επιτροπή παρατηρεί ότι, εφόσον η απόφαση 1831/81 προβλέπει τριμηνιαίες ποσοστώσεις και επιβάλλει κυρώσεις για κάθε υπέρβαση των ποσοστώσεων αυτών, η αναφορά στην ετήσια παραγωγή δεν μπορεί να καταστήσει ανίσχυρη μια απόφαση με την οποία επιβάλλεται πρόστιμο για υπέρβαση τριμηνιαίας ποσόστωσης.

3. Επί που ισχυρισμού που στηρίζεται στο ότι η προσβαλλόμενη απόφαση είναι παράνομη, διότι δεν ελήφθη υπόψη το γεγονός ότι η ποσόστωση παραγωγής δεν διατέθηκε στην αγορά, αλλά αποθηκεύτηκε

α) Η *προσφεύγουσα* εταιρεία ισχυρίζεται με το δικόγραφο της προσφυγής της, ότι οι ποσότητες των προϊόντων που συνιστούν την τριμηνιαία υπέρβαση βρίσκονται αποθηκευμένες στις αποθήκες της και δεν έχουν διατεθεί προς πώληση. Επομένως, καμιά ζημία δεν έχει προκληθεί στις ανταγωνιστικές της επιχειρήσεις που είναι εγκατεστημένες στην ΕΟΚ.

Με την ανταπάντησή της η προσφεύγουσα εταιρεία προσφέρεται να αποδείξει, με επιτόπια έρευνα, ότι τα παραχθέντα προϊόντα είχαν αποθηκευτεί μέχρι το Νοέμβριο 1982, ημερομηνία κατά την οποία της χορηγήθηκαν, για πρώτη φορά, ποσοστώσεις παράδοσης και μπόρεσε να διαθέσει στην αγορά τα προϊόντα της παραγωγής της.

Διευκρινίζει επίσης ότι είναι η μόνη επιχείρηση στην Ιταλία που μεταποιεί αποκλειστικά προϊόντα σιδήρου και χάλυβα και λειτουργεί μόνο για λογαριασμό τρίτων. Λόγω της κατάστασης αυτής, οι πελάτες της επεξεργάζονται οι ίδιοι τα προϊόντα τους και έτσι της στερούν τη δυνατότητα να χρησιμοποιήσει τις δυνατότητες παραγωγής της και της επιβάλλουν να επιτύχει ποσοστώσεις παράδοσης.

Η προσφεύγουσα εταιρεία έχει τη γνώμη ότι η κατάσταση αυτή πρέπει να της επιτρέψει να απαλλαγεί από το πρόστιμο που της επιβλήθηκε με την απόφαση της 13ης Αυγούστου 1982.

6) Η *Επιτροπή* θεωρεί ότι η επιχειρηματολογία αυτή δεν είναι αποφασιστική,

διότι το γεγονός ότι η προσφεύγουσα δεν έχει διαθέσει τα προϊόντα που παρήχθησαν καθ' υπέρβαση της ποσόστωσης και τα έχει απλώς αποθηκεύσει δεν έχει προβλεφθεί από τον κοινοτικό νομοθέτη, ο οποίος περιορίστηκε να λάβει υπόψη την ποσότητα των παραγόμενων προϊόντων.

4. Επί που ισχυρισμού που στηρίζεται στο ότι η προσβαλλόμενη απόφαση αντιβαίνει στις παραγράφους 2 και 3 του άρθρου 11 της απόφασης 1831/81/ ΕΚΑΧ

α) Η *προσφεύγουσα* εταιρεία ισχυρίστηκε με το δικόγραφο της προσφυγής της ότι, λόγω του ότι ασκεί μεταποιητική δραστηριότητα για λογαριασμό τρίτων, δεν είχε παρά πολύ μικρές ποσοστώσεις παραγωγής και ότι, έτσι, ερμήνευσε κατά τρόπο εσφαλμένο τις παραγράφους 2 και 3 του άρθρου 11 της απόφασης 1831/81/ ΕΚΑΧ, θεωρώντας καλόπιστα ότι μπορούσε να τύχει ανοχής για υπέρβαση 3 και 5 %.

Με τις τελευταίες της παρατηρήσεις, που υποβλήθηκαν με την ανταπάντησή της, η προσφεύγουσα εταιρεία θεωρεί ότι δεν είχε παραγωγή καθ' υπέρβαση των ποσοστώσεων που της χορηγήθηκαν για το τρίτο τρίμηνο 1981, αν ληφθούν υπόψη τα επιχειρήματα που αναπτύχθηκαν με την επιστολή της 4ης Μαρτίου 1982, η οποία επισυνάφθηκε στο δικόγραφο της προσφυγής της.

Πραγματικά, θεωρεί ότι παρέχεται δικαίωμα ανοχής για υπέρβαση κατά 3 %, στις επιχειρήσεις που παράγουν μια μόνο κατηγορία προϊόντων, πράγμα που συμβαίνει στην περίπτωσή της, και μεταφοράς κατά 5 % στις επιχειρήσεις που δεν έχουν εξαντλήσει τις ποσοστώσεις τους.

Η προσφεύγουσα προσθέτει ότι, αφού η απόφαση 1831/31 τέθηκε σε ισχύ αυθημερόν με τη δημοσίευσή της, ήτοι την 1η Ιουλίου 1981, φαίνεται δύσκολο να υποστηριχτεί ότι οι παράγραφοι 2 και 3 του άρθρου 11 δεν έχουν εφαρμογή στην προκειμένη περίπτωση για το τρίτο τρίμηνο 1981.

Εν πάση περιπτώσει, ζητεί από το Δικαστήριο, επικουρικώς, να λάβει υπόψη τις διατάξεις του άρθρου 14 της απόφασης 2794/80/ΕΚΑΧ, των άρθρων 14 και 15 της απόφασης 1831/81/ΕΚΑΧ και των άρθρων 14 και 17 της απόφασης 1696/82/ΕΚΑΧ.

6) Η *Επιτροπή*, με το υπόμνημα αντίκρουσής της, υποστηρίζει ότι η επιχειρηματολογία που στηρίζεται στην καλή πίστη δεν μπορεί να προβληθεί στην προκειμένη περίπτωση, διότι η απόφαση είναι αρκετά σαφής ώστε να γίνεται κατανοητή από τους ενδιαφερομένους.

Επιπλέον, η προσφεύγουσα μπορούσε να απευθυνθεί απευθείας στις υπηρεσίες της Επιτροπής προκειμένου να λάβει κάθε χρήσιμη πληροφορία.

Υπό τις περιστάσεις αυτές, η ενέργεια της προσφεύγουσας είναι εν πάση περιπτώσει παράνομη, πράγμα που δικαιολογεί πλήρως το πρόστιμο.

Με την ανταπάντησή της, η Επιτροπή δεν απάντησε στον ισχυρισμό όπως αυτός αναπτύχθηκε με τις τελευταίες παρατηρήσεις της προσφεύγουσας εταιρείας.

5. Επί της υπέρβασης των ποσοστώσεων για το τέταρτο τρίμηνο 1981, που προσάπτεται στην προσφεύγουσα

α) Η *προσφεύγουσα* εταιρεία, αφού προέβαλε ότι η Επιτροπή της προσάπτει και υπέρβαση των ποσοστώσεων κατά 398 τόνους για το τέταρτο τρίμηνο του έτους 1981 και ότι το πρόβλημα αυτό έπρεπε να συνδυαστεί με το προηγούμενο, δέχτηκε με τις τελευταίες παρατηρήσεις της ότι η υπόθεση αυτή είχε διακανονιστεί με έγγραφο της Επιτροπής της 15ης Οκτωβρίου 1982.

6) Η *Επιτροπή* θεωρεί ότι, εν πάση περιπτώσει, δεν πρέπει να δοθεί απάντηση στην επιχειρηματολογία αυτή, η οποία αφορά το τέταρτο τρίμηνο του έτους 1981 και όχι το τρίτο τρίμηνο — αντικείμενο της προσβαλλόμενης απόφασης — ιδίως όταν η επιχειρηματολογία της προσφεύγουσας

εταιρείας είναι στο σημείο αυτό αντιφατική.

Β — Επί των αιτημάτων που αναφέρονται στο ποσό του προστίμου

1. Η *προσφεύγουσα* εταιρεία προβάλλει ότι από το άρθρο 58 της συνθήκης προκύπτει ότι το ποσό του προστίμου μπορεί να ανέρχεται κατ' ανώτατο όριο μέχρι την αξία της αντικανονικής παραγωγής.

Η προσφεύγουσα προβάλλει ότι, στην προκειμένη περίπτωση, της επιβλήθηκε πρόστιμο 99 075 λιρετών ανά τόνο, ενώ σύμφωνα με τους υπολογισμούς της έχει εισπράξεις, ως μεταποιητική επιχείρηση, ποσό 75 307 λιρετών ανά τόνο.

Επομένως, ακόμη και αν το Δικαστήριο κρίνει ότι το πρόστιμο δικαιολογείται καταρχήν, το ύψος του εν λόγω προστίμου πρέπει να μειωθεί από 75 900 ECU σε 57 684 ECU, ήτοι 76 200 564 λιρέτες.

2. Η *Επιτροπή* ισχυρίζεται, πρώτον, ότι δεν έλαβε ποτέ την επιστολή της προσφεύγουσας με την οποία η τελευταία της γνωστοποίησε τους υπολογισμούς αυτούς.

Δεύτερον, η Επιτροπή διευκρινίζει ότι δεν είναι σε θέση να εκφέρει γνώμη επί του σημείου αυτού, ελλείψει οποιουδήποτε στοιχείου που να έχει την παραμικρή αποδεικτική αξία.

Τέλος, αναφέρεται στις σχετικές παρατηρήσεις που υπέβαλε στην υπόθεση 235/82.

Γ — Επί των αιτημάτων που αφορούν το επιτόκιο το οποίο εφαρμόζεται στο ποσό του προστίμου

1. Η *προσφεύγουσα* εταιρεία υποστηρίζει ότι το επιτόκιο 1 % για κάθε μήνα καθυστέρησης, που προβλέπει η προσβαλλόμενη απόφαση, εφαρμόζεται συνήθως στις χώρες της Benelux και είναι προς το συμφέρον της καλής απονομής της δικαιοσύνης το Δικαστήριο να καθορίζει τους οφειλόμενους τόκους σε περίπτωση προστίμων που επιβάλλει η Επιτροπή.

Πράγματι, κατά την προσφεύγουσα εταιρεία, η Επιτροπή θέλει να εφαρμόζει επιτόκιο μεταβλητό ανάλογα με τις χώρες και, για την Ιταλία, επιτόκιο που ανέρχεται σε 22 % ετησίως. Η απόφαση αυτή θέτει τις επιχειρήσεις των διαφόρων κρατών μελών σε κατάσταση άνισης μεταχείρισης και είναι αντίθετη προς τις διατάξεις των άρθρων 3 και 4 της συνθήκης ΕΚΑΧ.

Επομένως, εναπόκειται στο Δικαστήριο να αποφανθεί ότι το επιτόκιο 1 % μηναίως είναι ικανοποιητικό για τα πρόστιμα που επιβλήθηκαν κατά το έτος 1982.

2. Η *Επιτροπή* διευκρινίζει ότι η απόφαση που τροποποιεί το σύστημα των επιτοκίων και τις προθεσμίες πληρωμής είναι ακόμη υπό μελέτη και ότι, εφόσον δεν έχει δημοσιευτεί, δεν μπορεί να προκαλεί βλάβη.

Εν πάση περιπτώσει, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι ένα μεταβλητό επιτόκιο δεν θέτει τις επιχειρήσεις των διαφόρων κρατών μελών σε κατάσταση άνισης μεταχείρισης, αλλά αποσκοπεί ακριβώς, αν ληφθεί υπόψη η διαφοροποίηση των επιτοκίων στα διάφορα κράτη μέλη, να θέσει τέρμα στην παρούσα κατάσταση που παρέχει, ως προς το σημείο αυτό, αδικαιολόγητα πλεονεκτήματα σε ορισμένες επιχειρήσεις.

IV — Απαντήσεις των διαδίκων στα ερωτήματα που έθεσε το Δικαστήριο

Α — Απαντήσεις της Επιτροπής

— *Ερωτήματα α) — 1. και 2.:* Η Επιτροπή έχει προσκομίσει τα ζητηθέντα έγγραφα.

— *Ερώτημα β) — 3.:* Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η επιχείρηση di Roè Volciano δεν είναι η μόνη επιχείρηση που έχει ως μόνη δραστηριότητα τη μεταποίηση [την παροχή υπηρεσιών κατά μονάδα

προϊόντος]. Η δυσκολία για την επιχείρηση να πραγματοποιεί μόνο μεταποίηση βρίσκεται όχι στο επίπεδο της παραγωγής, αλλά στο επίπεδο των παραδόσεων (τμήμα της ποσόστωσης που πρέπει να παραδοθεί στην κοινή αγορά).

Πράγματι, οι ποσοστώσεις παραγωγής χορηγούνται στο μεταποιητή και όχι σ' αυτόν για λογαριασμό του οποίου γίνεται η μεταποίηση. Έτσι, κατά την Επιτροπή, η επιχείρηση di Roè Volciano είχε ποσοστώσεις παραγωγής, ανεξάρτητα του αν είχε ή όχι παραγγελίες μεταποίησης.

— Πάντως, η Επιτροπή αναγνωρίζει ότι ήταν δυνατό να εμφανιστούν δυσκολίες όσον αφορά τις παραδόσεις. Από την άποψη αυτή, η απόφαση 1696/82/ΕΚΑΧ είχε προβλέψει, με το άρθρο 8, παράγραφος 3, τη δυνατότητα να χορηγούνται τμήματα ποσοστώσεων, για παραδόσεις στην κοινή αγορά, στις επιχειρήσεις που δεν έχουν πλέον συμβάσεις μεταποίησης κατά μονάδα προϊόντος και επομένως βρίσκονται στην ανάγκη να προβούν οι ίδιες σε παραδόσεις για να μπορέσουν να εξακολουθήσουν την παραγωγή. Η Volciano επωφελήθηκε από τη διάταξη αυτή με τη χορήγηση συμπληρωματικών ποσοστώσεων στις 18 Νοεμβρίου 1982. Αλλά, κατά την άποψη της Επιτροπής, πριν από τον Ιούλιο 1982, η δυνατότητα αυτή δεν υπήρχε και, εξάλλου, ούτε η Volciano ούτε καμιά άλλη επιχείρηση δεν είχε αναφέρει στην Επιτροπή τις δυσκολίες του είδους αυτού.

— Κατά την Επιτροπή, το άρθρο 15 της απόφασης 1831/81/ΕΚΑΧ δεν μπορούσε να έχει εφαρμογή στην προκειμένη περίπτωση. Πράγματι, το άρθρο αυτό είχε προβλεφθεί για να εξασφαλίζει στους μεταποιητές (που εργάζονται για λογαριασμό τους και όχι κατά μονάδα προϊόντος για λογαριασμό τρίτων) επαρκή εφοδιασμό, σε περίπτωση κατά την οποία οι προμηθευτές τους, λόγω των ποσοστώσεων, θα μείωναν αντικανονικά τις προμήθειες.

Στην περίπτωση της Roè Volciano, η προμήθεια αφορούσε αφενός μεν «πρίσματα», «ημικατεργασμένα προϊόντα» εκτός του συστήματος ποσοστώσεων, αφετέρου δε, και εν πάση περιπτώσει, το άρθρο 15 θα επέτρεπε μόνο να χορηγηθεί πρόσθετη ποσόστωση στους προμηθευτές της Roè Volciano, για να επιτραπεί στην τελευταία αυτή επιχείρηση να πραγματοποιήσει την ποσόστωσή της μεταποιημένων προϊόντων.

— *Ερώτημα 6) — 4.:* Η Επιτροπή παρατηρεί ότι η παράγραφος 2 του άρθρου 11 της απόφασης 1831/81/ΕΚΑΧ προβλέπει περιθώριο ανοχής της υπέρβασης κατά 3 % για τους μονοπαραγωγούς αποκλειστικά ως προς το τμήμα των ποσοστώσεων που μπορούν να παραδοθούν στην κοινή αγορά και αυτό μέσα στα όρια της ποσόστωσης παραγωγής.

Το μέτρο αυτό δικαιολογείται από το γεγονός ότι οι παραγωγοί αυτοί δεν έχουν, όπως οι άλλοι παραγωγοί που διαφοροποιούν την παραγωγή τους, τη δυνατότητα να συμψηφίσουν την υπέρβαση (μέσα στο όριο του 3 %), στην παραγωγή ενός προϊόντος με τις μεταβολές μιας άλλης κατηγορίας προϊόντων.

Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο προβλέφθηκε να τους παρέχεται αυτή η δυνατότητα υπέρβασης, μεταφέροντας το τμήμα της παραγωγής, που προορίζεται για την εξαγωγή, στο τμήμα της παραγωγής που προορίζεται για παράδοση στην κοινή αγορά.

Πάντως, η διάταξη αυτή δεν μπορεί να έχει ως αντικείμενο ή ως αποτέλεσμα να επιτρέπεται υπέρβαση της ποσόστωσης παραγωγής, όπως αυτό προβλέπεται για το σύνολο των παραγωγών με το άρθρο 11, παράγραφος 1.

— Εξάλλου, η Επιτροπή παρατηρεί ότι το άρθρο 11, παράγραφος 3, της απόφασης 1831/81/ΕΚΑΧ, το οποίο επιτρέπει μεταφορά μέχρι ποσοστό 5 % της ποσόστωσης παραγωγής ή του τμήματος της ποσόστωσης αυτής που μπορεί να διατεθεί

στην κοινή αγορά και δεν έχει χρησιμοποιηθεί κατά τη διάρκεια ενός τριμήνου, συνιστά διάταξη που αποβλέπει στην αύξηση της ελαστικότητας του συστήματος, ώστε να επιτρέπει να λαμβάνονται υπόψη οι πρακτικές δυσκολίες ακριβούς προσαρμογής του ρυθμού της παραγωγής και των πωλήσεων στις τριμηνιαίες ποσοστώσεις.

Η ίδια ελαστικότητα υπήρχε εξάλλου στην προηγούμενη απόφαση 2794/80, που ίσχυσε μέχρι τις 30 Ιουνίου 1981.

Πάντως, υπό το κράτος της προηγούμενης απόφασης, οι τρόποι μεταφοράς ήταν διαφορετικοί, διότι οι ποσοστώσεις αφορούσαν μια άλλη υποκατηγορία προϊόντων και οι μεταφορές στο επόμενο τρίμηνο επιτρέπονταν μέχρι ποσοστού 50 % της παραγωγής που δεν πραγματοποιήθηκε.

Κατά την Επιτροπή, τα δύο αυτά γεγονότα, που αφορούν αφενός τους διαφορετικούς τρόπους μεταφοράς και αφετέρου το διαφορετικό ορισμό των προϊόντων που υπόκεινται στο σύστημα, καθόρισαν το σαφή διαχωρισμό μεταξύ του συστήματος της απόφασης 2794/80, που ίσχυσε μέχρι τις 30 Ιουνίου 1981 και του συστήματος της απόφασης 1831/81, η οποία τέθηκε σε ισχύ την 1η Ιουλίου 1981.

Η Επιτροπή συνάγει απ' αυτό ότι δεν ήταν δυνατή καμιά μεταφορά ποσόστωσης που δεν χρησιμοποιήθηκε κατά το δεύτερο τρίμηνο 1981 στο τρίτο τρίμηνο του ίδιου έτους.

— *Ερώτημα γ) — 5.:* Η Επιτροπή διευκρινίζει ότι η επιχείρηση δεν υπέβαλε καμιά αίτηση με την οποία ζητούσε την εφαρμογή του άρθρου 14 της απόφασης 1831/81/ ΕΚΑΧ.

Αντίθετα, η εταιρεία di Roè Volciano υπέβαλε αίτηση εφαρμογής του άρθρου 13, μετά από πρόγραμμα επενδύσεων που δηλώθηκε προσηκόντως στις 15 Οκτωβρίου 1981.

Μετά την αίτηση αυτή, οι ποσοστώσεις της επιχείρησης προσαρμόστηκαν με ατομική απόφαση της 11ης Μαρτίου 1982.

— *Ερώτημα δ) — 6.:* Η Επιτροπή απάντησε ότι το πρόστιμο δεν διαφέρει, γενικά, παρά μόνο σε σχέση με την υπέρβαση της ποσόστωσης, προκειμένου να εξασφαλιστεί η αποτελεσματικότητα του συστήματος.

Η αυστηρή και αυτόματη αυτή εφαρμογή ήταν η μόνη που θα μπορούσε να αποτρέψει τις δυσμενείς διακρίσεις μεταξύ των επιχειρήσεων, οι οποίες θα παρέβαιναν το σύστημα ποσοστώσεων.

Οι εξαιρετικές δυσκολίες που συναντά μια επιχείρηση λαμβάνονται υπόψη μάλλον με τη χορήγηση πρόσθετων ποσοστώσεων (άρθρο 14 της απόφασης 2794/80/ΕΚΑΧ), παρά στο στάδιο των κυρώσεων.

Η Επιτροπή λαμβάνει επίσης υπόψη τις εξαιρετικές δυσκολίες που μπορούν να προκύψουν από το ύψος του προστίμου, χορηγώντας σε ορισμένες περιπτώσεις προθεσμία πληρωμής.

Όσον αφορά τις «οικονομικές δυνατότητες» της επιχείρησης, λαμβάνονται υπόψη κατά το μέτρο που σε μια επιχείρηση, η οποία κηρύχτηκε σε πτώχευση, επιβάλλεται πρόστιμο μόνο 1 ECU μόνο ανά τόνο υπέρβασης.

— *Ερώτημα δ) — 7.:* Η Επιτροπή απάντησε ως εξής στα διάφορα σκέλη του ερωτήματος αυτού:

— Οι τρόποι υπολογισμού του προστίμου είναι πανομοιότυποι για τους παραγωγούς χάλυβα και για τις επιχειρήσεις που διενεργούν μόνο μεταποιήσεις. Πράγματι, το σύστημα ποσοστώσεων έχει ως σκοπό να περιορίσει την παραγωγή, οποιοιδήποτε κι αν είναι εξάλλου οι τρόποι και τα διάφορα στάδια παραγωγής.

— Ο αριθμός των 75 ECU ανά τόνο υπέρβασης καθορίστηκε κατά τέτοιο τρόπο ώστε οι επιχειρήσεις να μην έχουν συμ-

φέρον να υπερβαίνουν τις ποσοστώσεις που τους έχουν χορηγηθεί: οι επιχειρήσεις δεν πρέπει να πραγματοποιούν κέρδη στις ποσότητες που παράγουν καθ' υπέρβαση, αλλά ούτε και πρέπει να παρακινούνται να μειώνουν τις ζημίες με τις υπερβάσεις. Ο αριθμός των 75 ECU καθορίστηκε εξάλλου αφού ελήφθη ως βάση μια «πρότυπη καθετοποιημένη επιχείρηση», από την οποία αφαιρείται το πλεονέκτημα που συνιστά η μείωση του σταθερού της κόστους από κάθε τόνο που παράγεται καθ' υπέρβαση.

Η δικαιολογία αυτή δεν σημαίνει ότι κάθε πρόστιμο πρέπει να είναι ανάλογο με το πλεονέκτημα που η υπέρβαση παρέχει στην τιμωρούμενη επιχείρηση, εκτός αν επιδιώκεται η μη εφαρμογή της κύρωσης. Ούτε και το ύψος του προστίμου μπορεί να περιορίζεται αφού ληφθεί υπόψη η προστιθέμενη αξία που δημιουργείται με τη μεταποίηση.

Πράγματι, η προστιθέμενη αξία είναι, αφενός μεν, συνάρτηση πολλών παραμέτρων και ποικίλλει κατά μεταποιημένο προϊόν, αφετέρου δε, δεν υπάρχουν δύο μόνο κατηγορίες επιχειρήσεων (παραγωγής και μεταποίησης), αλλά ολόκληρη σειρά επιχειρήσεων σιδήρου και χάλυβα.

— Κατά τη γνώμη της Επιτροπής, ο αυτοματισμός αυτός της κύρωσης θέτει το πρόβλημα κατά πόσο υπάρχει δυσαναλογία μεταξύ της επιβαλλόμενης κύρωσης και της διαπραχθείσας παράβασης.

Κατά την Επιτροπή, κάθε τόνος παραγόμενος καθ' υπέρβαση συμβάλλει στην ανισορροπία μεταξύ προσφοράς και ζήτησης και επομένως αντιστρατεύεται τους στόχους του συστήματος.

Κατά δεύτερο λόγο, ο μεταποιητής αναλαμβάνει τον κίνδυνο της κύρωσης με πλήρη συναίσθηση, εφόσον πληροφορείται εκ των προτέρων το ποσοστό του προστίμου που προβλέπεται με το άρθρο 9, πρώτη παράγραφος, της απόφασης.

— Η Επιτροπή προσθέτει ότι το άρθρο 58 της συνθήκης ΕΚΑΧ περιορίζει το ύψος του προστίμου «κατ' ανώτατο όριο ίσο προς την αξία των ποσοτήτων που παρήχθησαν αντικανονικά», οποιοσδήποτε και αν είναι εξάλλου ο τρόπος με τον οποίο έχει παραχθεί η εν λόγω ποσότητα και, επομένως, χωρίς να προσαρμόζει το ύψος του προστίμου προς την προστιθέμενη από το μεταποιητή αξία.

Στην προκειμένη περίπτωση, η αξία της αντικανονικής παραγωγής (τελικό προϊόν) υπερβαίνει κατά πολύ το ύψος του προστίμου που επιβλήθηκε (225 ECU και 75 ECU ανά τόνο, αντιστοίχως).

Η Επιτροπή θεωρεί ότι το κριτήριο που αναφέρεται στην προστιθέμενη αξία ή το περιθώριο κέρδους φαίνεται απρόσφορο για τον απλό λόγο ότι καθιστά την κύρωση παρά πολύ δύσκολη και, σε μερικές περιπτώσεις, μάλλον αδύνατη.

— Τέλος, όσον αφορά την επιστολή της εταιρείας di Roè Volciano, της 5ης Οκτωβρίου 1982, η Επιτροπή περιορίζεται στην παρατήρηση ότι οι αριθμοί που αναφέρει στην επιστολή της η επιχείρηση αντιστοιχούν, καταρχήν, στο μέσο όρο των εισπράξεων που μπορεί να επιτύχει ένα ελασματουργείο για τον τύπο αυτό της εργασίας μεταποίησης.

Β — Απαντήσεις της προσφεύγουσας Ferriere di Roè Volciano SpA

— *Ερώτημα α) — 1.:* Η προσφεύγουσα εταιρεία επιβεβαιώνει ότι παράγει μία μόνο κατηγορία προϊόντων και ότι παράγει σχεδόν αποκλειστικά ράβδους οπλισμού σκυροδέματος κυκλικής διατομής.

— *Ερώτημα α) — 3.:* Η εταιρεία Ferriere di Roè Volciano δηλώνει ότι δεν έχει καμιά οικονομική ή χρηματοδοτική σχέση με την εταιρεία Ferriere San Carlo.

— *Ερώτημα β) — 5.:* Η προσφεύγουσα εταιρεία δέχεται ότι δεν επικαλέστηκε άμεσα την εφαρμογή του άρθρου 15 της απόφασης 1831/81, αλλά θεωρεί ότι η Επιτροπή μπορούσε σαφώς να εφαρμόσει τις διατάξεις του εν λόγω άρθρου 15, ενόψει της επιστολής της 4ης Μαΐου 1982, που της είχε απευθύνει η προσφεύγουσα εταιρεία.

— *Ερώτημα γ) — 6.:* Όσον αφορά την αίτηση προσαρμογής των ποσοστώσεων, η εταιρεία διευκρινίζει ότι, από τις 15 Οκτωβρίου 1981, μετά τη θέση σε λειτουργία μιας νέας εγκατάστασης έλασης, ζήτησε από την Επιτροπή προσαρμογή των ποσοστώσεών της προς τη νέα ικανότητα παραγωγής. Η αίτηση αυτή έγινε εν μέρει δεκτή, κατά το μέτρο που η εταιρεία πέτυχε προσαρμογή των ποσοστώσεων ώστε η παραγωγή αναφοράς από 72 740 τόνους ετησίως να ανέλθει σε 91 400 τόνους ετησίως.

Αργότερα, με επιστολής της 22ας Νοεμβρίου 1982, ζήτησε και άλλη προσαρμογή των ποσοστώσεων βάσει των διατάξεων του άρθρου 14 της απόφασης 1696/82/ΕΚΑΧ, η οποία τροποποιήθηκε και συμπληρώθηκε με την απόφαση 2751/82/ΕΚΑΧ.

Μετά την αίτηση αυτή, η Επιτροπή ενέκρινε στις 20 Δεκεμβρίου 1982 προσωρινή μεταβολή των ποσοστώσεων αναφοράς και, λαμβάνοντας υπόψη ότι η απόφαση είχε κοινοποιηθεί την 3η Ιανουαρίου 1983, η Επιτροπή παρέσχε τη δυνατότητα να μεταφερθεί το σύνολο της πρόσθετης ποσόστωσης στο πρώτο τρίμηνο 1983.

Επί του παρόντος, εξετάζεται νέα αίτηση προσαρμογής για το δεύτερο τρίμηνο 1983.

— *Ερώτημα δ) — 7.:* Η εταιρεία απάντησε, ότι, προς απόδειξη της αξίας των εργασιών μεταποίησης, θα ήθελε να διευκρινίσει ότι κατά το τρίτο τρίμηνο 1981 το συνολικό ποσό με το οποίο χρεωνόταν ο πελάτης ανερχόταν σε κάτι παραπάνω από 72 λιρέτες ανά χιλιόγραμμο, έναντι κάτι παραπάνω από 75 λιρέτες ανά χιλιόγραμμο, κατά μέσο όρο, για το έτος 1981. Η εταιρεία επισυνάπτει, σε παράρτημα, σύνοψη περιέχουσα την αξία των εργασιών μεταποίησης που χρεώθηκαν σε κάθε πελάτη, μήνα κατά μήνα.

— *Ερώτημα δ) — 8.:* Η εταιρεία έχει προσκομίσει διάφορα έγγραφα και λογιστικά βιβλία, από τα οποία καθίσταται προφανές ότι πρόσθετη επιβολή προστίμων θα επιδείνωνε την οικονομική της κατάσταση κατά τέτοιο τρόπο ώστε δεν θα είχε πλέον άλλη επιλογή παρά την παύση των πληρωμών, κατάθεση των εμπορικών βιβλίων στο δικαστήριο ή το οριστικό κλείσιμο του εργοστασίου.

V — Προφορική διαδικασία

Η προσφεύγουσα, εκπροσωπούμενη από το δικηγόρο Fabrizio Massoni και η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον Sergio Fabro, αγόρευσαν κατά τη συνεδρίαση της 21ης Σεπτεμβρίου 1983.

Ο γενικός εισαγγελέας ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 26ης Οκτωβρίου 1983.

Σκεπτικό

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη γραμματεία του Δικαστηρίου τη 17η Σεπτεμβρίου 1982, η εταιρεία Ferriere di Roè Volciano άσκησε, δυνάμει του άρθρου 36, δεύτερη παράγραφος της συνθήκης ΕΚΑΧ, προσφυγή κατά της απόφασης της Επιτροπής της 13ης Αυγούστου 1982, με την οποία της επιβλήθηκε πρόστιμο, κατ' εφαρμογή του άρθρου 58 της συνθήκης ΕΚΑΧ και της γενικής απόφασης

1831/81/ΕΚΑΧ, της 24ης Ιουνίου 1981, περί εισαγωγής συστήματος επιτηρήσεως και νέου συστήματος ποσοστώσεων της παραγωγής ορισμένων προϊόντων για τις επιχειρήσεις της βιομηχανίας σιδήρου και χάλυβος (ΕΕ L 180. σ. 1).

2 Με την προσβαλλόμενη απόφαση διαπιστώνεται ότι η προσφεύγουσα υπερέβη κατά 1 012 τόνους την ποσόστωση παραγωγής που της είχε χορηγήσει η Επιτροπή για το τρίτο τρίμηνο του 1981 για τα προϊόντα της κατηγορίας V και VI, κατά παράβαση της προαναφερθείσας απόφασης 1831/81. Για το λόγο αυτό, επέβαλε στην προσφεύγουσα πρόστιμο 1 012 × 75 = 75 900 ECUS (100 284 193 λιρέτες).

3 Με την παρούσα προσφυγή, η προσφεύγουσα εταιρεία ζητεί από το Δικαστήριο, κυρίως, την ακύρωση της επίδικης απόφασης που καθορίζει το πρόστιμο, επικουρικώς τη μείωση του προστίμου και, τέλος, να αποφανθεί ότι η προσαύξηση, λόγω καθυστέρησης της πληρωμής, κατά 1 % του ύψους του προστίμου για κάθε αρχόμενο μήνα, αντιστοιχεί σε ικανοποιητικό επιτόκιο.

4 Προς στήριξη του αιτήματος ακύρωσης, η προσφεύγουσα εταιρεία επικαλείται ως λόγους την εσφαλμένη εφαρμογή, από την προσβαλλόμενη απόφαση, του άρθρου 14 της απόφασης 2794/80/ΕΚΑΧ και των διατάξεων των άρθρων 3 και 4 της συνθήκης ΕΚΑΧ, την παραβίαση της αρχής της επιείκειας, το γεγονός ότι οι ποσότητες των προϊόντων που παρήχθησαν καθ' υπέρβαση είχαν αποθηκευθεί και δεν είχαν διατεθεί στην αγορά μέχρι το Νοέμβριο 1982, την εσφαλμένη εφαρμογή της δυνατότητας μεταφοράς των ποσοστώσεων και της ανοχής υπέρβασης στις οποίες είχε δικαίωμα η προσφεύγουσα, βάσει των διατάξεων των παραγράφων 2 και 3 του άρθρου 11 της απόφασης 1831/81.

5 Το Δικαστήριο κρίνει ότι πρέπει, πρώτον, να εξεταστεί ο λόγος περί εσφαλμένης εφαρμογής της δυνατότητας μεταφοράς των ποσοστώσεων στις οποίες είχε δικαίωμα η προσφεύγουσα.

6 Κατά τις διατάξεις της παραγράφου 3 του άρθρου 11 της απόφασης 1831/81:

«Οι επιχειρήσεις που δεν έχουν εξαντλήσει τις ποσοστώσεις παραγωγής τους ή το τμήμα ποσοστώσεών τους, που δύναται να διατεθεί στην κοινή αγορά, έχουν τη δυνατότητα να τις μεταφέρουν, για την ίδια κατηγορία προϊόντος, στο επόμενο τρίμηνο, μέχρι ποσοστού 5 %, αντίστοιχα, των ποσοστώσεών τους ή του τμήματος των ποσοστώσεων.»

7 Η προσφεύγουσα εταιρεία υποστηρίζει σχετικά ότι, κατ' εφαρμογή των προαναφερόμενων διατάξεων της απόφασης 1831/81, είχε το δικαίωμα να μεταφέρει στο τρίτο τρίμηνο του 1981 τμήμα των 2 512 τόνων παραγωγής που δεν πραγματοποίησε κατά το δεύτερο τρίμηνο του 1981, μέχρι ποσοστού 5 % της ποσόστωσης των 12 729 τόνων η οποία χορηγήθηκε για το τρίτο τρίμηνο του 1981, δηλαδή 636 τόνους. Η αμφισβητούμενη υπέρβαση θα μειωνόταν, επομένως, σε 376 τόνους.

8 Η Επιτροπή αντικρούει την άποψη αυτή και προβάλλει ότι καμιά μεταφορά ποσοστώσεων παραγωγής δεν ήταν δυνατή από το δεύτερο τρίμηνο 1981 στο τρίτο τρίμηνο 1981, λόγω των τροποποιήσεων που επέφερε στο προηγούμενο σύστημα η νέα γενική απόφαση 1831/81, που άρχισε να ισχύει την 1η Ιουλίου 1981. Πράγματι, η Επιτροπή υπογραμμίζει, αφενός, ότι η απόφαση αυτή θέσπισε νέους τρόπους υπολογισμού της μεταφοράς: ενώ υπό το κράτος της απόφασης 2794/80, η μεταφορά στο επόμενο τρίμηνο επιτρεπόταν μέχρι ποσοστό 50 % της παραγωγής που δεν πραγματοποιήθηκε, η απόφαση 1831/81 επιτρέπει τη μεταφορά αυτή μέχρι ποσοστού 5 % της ποσόστωσης παραγωγής ή του τμήματος της ποσόστωσης αυτής, που μπορεί να διατεθεί στην κοινή αγορά και δεν χρησιμοποιήθηκε κατά ένα τρίμηνο, και ότι, αφετέρου, με την απόφαση 1831/81 δόθηκε νέος ορισμός στα προϊόντα σιδήρου και χάλυβα: η κατηγορία IV, που προέβλεπε το άρθρο 2 της απόφασης 2794/80, η οποία περιελάμβανε «ελαφρά είδη καθορισμένης μορφής (χονδρόσυρμα εις κουλούρας, χαλύβδινοι ράβδοι οπλισμού σκυροδέματος κυκλικής διατομής και έτεροι εμπορικοί χάλυβες)» υποδιαιρέθηκε, με το άρθρο 1 της απόφασης 1831/81, σε τρεις νέες κατηγορίες (κατηγορία IV: χονδρόσυρμα, κατηγορία V: ράβδοι οπλισμού σκυροδέματος κυκλικής διατομής, κατηγορία VI: εμπορικοί χάλυβες).

9 Πρέπει να σημειωθεί ότι όπως εξάλλου αναγνώρισε η ίδια η Επιτροπή, η ευχέρεια μεταφοράς στο επόμενο τρίμηνο, εν όλω ή εν μέρει, του μη χρησιμοποιηθέντος τμήματος της ποσόστωσης η οποία χορηγήθηκε για το προηγούμενο τρίμηνο εκφράζει τη βούληση της Επιτροπής να εισαγάγει κάποια ελαστικότητα στην εφαρμογή του γενικού συστήματος ποσοστώσεων παραγωγής, ώστε να είναι δυνατό να λαμβάνονται υπόψη οι δυσκολίες που συναντούν οι παραγωγοί για να προσαρμόζουν ακριβώς το ρυθμό της παραγωγής του στον τριμηνιαίο χαρακτήρα των ποσοστώσεων.

10 Διαπιστώνεται εξάλλου ότι οι γενικές αποφάσεις της Επιτροπής που ελήφθησαν από το 1980 για τον καθορισμό των διαδοχικών συστημάτων ποσοστώσεων παραγωγής χάλυβα, οι οποίες έχουν εφαρμοστεί από το τέταρτο τρίμηνο του 1980 προέβλεψαν όλες την ευχέρεια αυτή μεταφοράς από το ένα τρίμηνο στο

επόμενο. Ειδικότερα, καμιά διάταξη της γενικής απόφασης 1831/81 δεν αποκλείει τη δυνατότητα μεταφοράς ποσόστωσης στο τρίτο τρίμηνο του 1981 λόγω παραγωγής που δεν πραγματοποιήθηκε κατά το δεύτερο τρίμηνο του 1981.

11 Υπό τις περιστάσεις αυτές, η Επιτροπή είχε την υποχρέωση να εξασφαλίσει για κάθε παραγωγό την εξακολούθηση του συστήματος μεταφοράς ποσοστώσεων μεταξύ του δεύτερου και του τρίτου τριμήνου του 1981, καθόλο τουλάχιστον το μέτρο που οι τροποποιήσεις, που επέφερε η απόφαση 1831/81 στο σύστημα το οποίο εφαρμοζόταν προηγουμένως, δεν καθιστούσαν τεχνικά αδύνατο τον υπολογισμό της μεταφοράς που μπορούσε να τύχει ο ενδιαφερόμενος παραγωγός. Υπό το φως της υποχρέωσης αυτής πρέπει να κριθεί κατά πόσο ασκεί επιρροή η προς αντίκρουση επιχειρηματολογία της Επιτροπής.

12 Πρέπει να σημειωθεί σχετικά, ότι καμιά τεχνική δυσκολία δεν εμπόδιζε στην προκειμένη περίπτωση την εφαρμογή του άρθρου 11, παράγραφος 3, της απόφασης 1831/81 προς όφελος της προσφεύγουσας εταιρείας.

13 Πρώτον, πράγματι το επιχείρημα που αντλεί η Επιτροπή από τη μεταβολή του τρόπου υπολογισμού της επιτρεπόμενης μεταφοράς είναι αβάσιμο, εφόσον η μεταβολή αυτή δεν εμπδίζει, από μόνη της, τον υπολογισμό της μεταφοράς βάσει των νέων διατάξεων.

14 Δεύτερον, όσον αφορά το επιχείρημα που αντλείται από τη νέα κατάταξη των προϊόντων σιδήρου και χάλυβα, η οποία θεσπίστηκε από το τρίτο τρίμηνο του 1981, αρκεί να παρατηρηθεί ότι η ενδιαφερόμενη επιχείρηση δεν παρήγαγε, τόσο στο δεύτερο όσο και στο τρίτο τρίμηνο του 1981, μία μόνο κατηγορία προϊόντων, δηλαδή ράβδους οπλισμού σκυροδέματος κυκλικής διατομής. Το γεγονός ότι τα προϊόντα αυτά, τα οποία αρχικά είχαν καταταγεί στην κατηγορία IV με την απόφαση 2794/80, κατετάγησαν στην κατηγορία V με την απόφαση 1831/81, δεν καθιστούσε ούτε αδύνατο, αλλά ούτε και πιο δύσκολο τον υπολογισμό της μεταφοράς της ποσόστωσης στην οποία είχε δικαίωμα η προσφεύγουσα εταιρεία.

15 Υπό τις προϋποθέσεις αυτές, είναι προφανές ότι η προσφεύγουσα εταιρεία είχε το δικαίωμα να μεταφέρει εν μέρει στο τρίτο τρίμηνο του 1981 το μη χρησιμοποιηθέν τμήμα της ποσόστωσης που της είχε χορηγηθεί για το δεύτερο τρίμηνο του 1981, μέσα στα όρια που καθόρισε το άρθρο 11, παράγραφος 3, της απόφασης 1831/81, δηλαδή μέχρι ποσοστού 5 % της ποσόστωσης που χορηγήθηκε για το δεύτερο τρίμηνο του 1981.

16 Όμως από την αποδεικτική διαδικασία προκύπτει, αφενός, ότι η Επιτροπή, με την από 6 Απριλίου 1981 ανακοίνωσή της, γνώρισε στην προσφεύγουσα εταιρεία ότι της χορήγησε ποσόστωση 13 789 τόνων παραγωγής της κατηγορίας IV για το δεύτερο τρίμηνο του 1981 και ότι η παραγωγή της ράβδων οπλισμού σκυροδέματος κυκλικής διατομής για το τρίμηνο αυτό ανερχόταν μόνο σε 11 217 τόνους, μέγεθος που δεν αμφισβητείται. Έτσι, η μη πραγματοποιηθείσα παραγωγή για το τρίμηνο αυτό ανερχόταν σε 2 512 τόνους.

17 Η προσφεύγουσα εταιρεία είχε αφετέρου το δικαίωμα να μεταφέρει τη μη πραγματοποιηθείσα αυτή παραγωγή, μέχρι ποσοστό 5 % της εν λόγω ποσότωσης 13 789 τόνων, δηλαδή 689 τόνους.

18 Επομένως, η παραγωγή που πραγματοποιήθηκε αντικανονικά καθ' υπέρβαση της ποσόστωσης μειώνεται από 1 012 τόνους σε 323 τόνους.

19 Όπως δέχτηκε και η ίδια κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η Επιτροπή, σε περίπτωση που η υπέρβαση της ποσόστωσης είναι κατώτερη από 500 τόνους και συνιστά την πρώτη παράβαση που προσάπτεται στην ενδιαφερόμενη επιχείρηση, έχει ως πάγια πρακτική, την οποία εφαρμόζει στο σύνολο των επιχειρηματιών της βιομηχανίας σιδήρου και χάλυβα, να μην επιβάλλει πρόστιμο.

20 Δεν αμφισβητείται ότι οι δύο προϋποθέσεις που τίθενται για την εφαρμογή της πρακτικής αυτής συντρέχουν στην προκειμένη περίπτωση.

21 Εξάλλου, η Επιτροπή είχε την υποχρέωση να μην επιβάλει πρόστιμο στην προσφεύγουσα εταιρεία, δυνάμει της αρχής της ισότητας η οποία επιβάλλει παρόμοιες καταστάσεις να αντιμετωπίζονται κατά τον ίδιο τρόπο, εκτός αν δικαιολογείται αντικειμενικά διαφοροποίηση, πράγμα που δεν συμβαίνει στην προκειμένη περίπτωση.

22 Από το σύνολο των προηγούμενων σκέψεων και χωρίς να επιβάλεται να εξεταστούν οι άλλοι προβαλλόμενοι λόγοι, προκύπτει ότι η προσφεύγουσα εταιρεία βάσιμα ζητεί να ακυρωθεί η προσβαλλόμενη απόφαση με την οποία της επιβλήθηκε πρόστιμο.

23 Από αυτό προκύπτει ότι το αίτημα με το οποίο ζητείται, επικουρικώς, να μειωθεί το πρόστιμο και το αίτημα το οποίο αναφέρεται στο εφαρμοστέο επιτόκιο, για τα πρόστιμα που επιβλήθηκαν κατά το έτος 1982, δεν έχουν πλέον αντικείμενο και επομένως δεν συντρέχει λόγος να αποφανθεί επί αυτών το Δικαστήριο.

Επί των δικαστικών εξόδων

24 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα έξοδα. Επειδή η Επιτροπή ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Διά ταύτα

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα)

κρίνει και αποφασίζει:

1) **Ακυρώνει την απόφαση της Επιτροπής της 13ης Αυγούστου 1982, με την οποία επιβλήθηκε στην εταιρεία Ferriere di Roè Volciano πρόστιμο 75 900 ECU.**

2) **Καταδικάζει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.**

Galmot Pescatore

Mackenzie Stuart Due Everling

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 30 Νοεμβρίου 1983.

Κατ' εντολή του γραμματέα

H. A. Rühl

Κύριος υπάλληλος διοικήσεως

Ο πρόεδρος του πέμπτου τμήματος

Y. Galmot